

Великий екран у зоряному світі

Ольга КРАСОВСЬКА

Київський міжнародний кінофестиваль, за сезоном народження – весняний, цього року прописався в оксамитовому вересні.

Фото з офіційного сайту КМКФ.

Та це не єдина відмінність третього екранного форуму від двох попередніх. Найнеймовірніша новація – формат *open air*, понашому – «просто неба». Натовп кіноманів збирався впродовж тижня вечорами біля велетенського екрана на Софійській площі. Частина переглядів відбувалася також у стінах Софії Київської. Креативність щодо майданчиків форуму зумовила фінансова скрута: саме вона спонукала організаторів до кмітливості.

Володаря гран-прі в основному конкурсі повного метра визначали глядачі, голосуючи на сайті КМКФ.

У програмі повнометражок змагалися лише 8 картин, дібраних із 400 пропозицій. У короткому метрі на пальму першості претендували два десяткі стрічок. Та й реєстр зірок – істотний чинник будь-якого поважного кінофоруму – значно скромніший, ніж попередніми роками. Проте, звісно, найважливішим для команди фестивалю є збереження його непоганого реноме, направцьованого свого часу під авторитетним крилом пана Ступки.

З-поміж відомих особистостей на КМКФ були помічені режисер Аталай Ташдикен (Туреччина), український та канадський актор-режисер Григорій Гладій, актор Еммануїл Віторган (Росія), Анжело Іаконо (Італія) – продюсер, що співпрацював із Федеріко Фелліні. Художня рада складалася з вітчизняних знаменитостей – Ади Роговцевої, Лариси Кадочнікової, Михайла Голубовича, Руслани Писанки, Ніни Ілліної, Романа Балаяна, Олександра Ітигілова, Володимира Бистрякова, Андрія Куркова. На фестиваль не випадково запросили мешканців музичного олімпу – композитора Вадима Храпачова, лідера шведського гурту «Vacuum» Матіаса Ліндблума та згаданого вище Бистрякова. Концепт форуму базувався на взаємопроникненні кіно й музики. Та з огляду на те, що фестиваль відкривала виставка фотохудожника Миколи Гнисяка, під приціл потрапили й інші, споріднені з екранним мистецтвом музи.

Головна інтрига, зрозуміло, – хто переможці? У розділі короткометражних стрічок на першу сходинку потрапив грузинський фільм «Через Горі» Георгія Барбакадзе. А серед повнометражних картин узяла гору «ТойХтоПроїшовКрізьВогонь» Михайла Ілленка. Технічне непорозуміння під час перегляду

фільму на Софійській площі (не запустився жорсткий диск, через що показ перенесли на пізніший час) компенсувала загострена увага та підтримка численних глядачів. Фанат яхтових подорожей на довгі відстані Михайло Ілленко зафільмував екзотичну історію радянського льотчика Івана Додоки, котрий втік із берієвського концтабору до племені канадських аборигенів. Мало того: став його вождем та батьком трьох індіано-українців..

Замість резюме. В одному інтерв'ю голова Держкіно Катерина Копилова заявила, що кількість кінофестивалів в Україні має бути обмежена, зважаючи на жалюгідні обсяги фільмового виробництва та невідповідність рівня деяких форумів світовим стандартам. У контексті цієї заяви залишається побажати Київському міжнародному кінофестивалю сягнути цих самих стандартів та дожити до тієї доби, коли держава хвалитиметься перед планетою всією своїм кіно. Його кількістю, а головне – якістю.

71

Дати

7

ЖОВТНЯ

Лев Миколайович Толстой відмовився від розгляду своєї кандидатури на присвоєння Нобелівської премії, бо був переконаний у «безперечній шкоді грошей».

Дізнавшись, що Російська академія наук висунула його кандидатом на Нобелівську премію з літератури, письменник надіслав листа фінському літератору й перекладачу Арвіду Ярнефельту. У ньому Толстой просив свого знайомого через шведських колег «постаратися зробити так, щоб мені не присуджували цієї премії», бо, «якби це сталося, мені було б дуже неприємно відмовлятися».

Ярнефельт виконав це делікатне доручення, і премію присудили італійському поету Джозуе Кардуччі, ім'я якого сьогодні відоме хіба що італійським літературознавцям.

Толстой був задоволений: «По-перше, – писав він, – це позбавило мене великих складностей – розпорядитися цими грошима, котрі, як і будь-які гроші, на мою думку, можуть приносити тільки зло, а, по-друге, це принесло мені величезне задоволення від висловлення співчуття з боку стількох осіб, хоча і не знайомих мені, але все-таки мною глибоко шанованих».

Ю. Ц.

Коштор

Пристрасті без пристрасті

А тим часом Оскарівський комітет України не запропонував жодного фільму на розгляд Американської кіноакадемії. Попередньо для потрапляння у змагання за статус кращого іноземного фільму розглядалося п'ять картин: «Любов і крапка» Валерія Ямбурського, «Дніпро» Олександра Шапіро, «Аня, «Волга», рок-н-рол» Костянтина Коновалова, «Мудаки. Арабески» Володимира Тихого та «У суботу» Олександра Міндадзе (дві останні картини вивели з переліку претендентів власні продюсери). Тож суворі кіноакадеміки не препаруватимуть жодної стрічки з п'ятірки. Причину пояснив журналістам Олег Фіалко, голова вітчизняного Оскарівського комітету. Річ у тім, що фільми ще не пройшли судилища широкої глядацької аудиторії. До того ж знімальні групи стрічок повинні на дві третини складатися з українських фахівців. Фільми-претенденти цим вимогам не відповідають. Тож не варто картини посилати за океан, якщо заздалегідь відомо: вони повернуться назад.